

Arrest

**nr. 90 812 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VLASSELAER, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juni 2012.

1.3. Op 29 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak). Volgens uw verklaringen zou u op 1 januari 2011 medevennoot geworden zijn van uw vriend M.(...) M.(...) a.(...)-O.(...) in een sportwinkel binnen de beveiligde zone van de Internationale Luchthaven van Bagdad. Op 4 april 2011 zou u zonder enige waarschuwing 's avonds na uw werk thuis een dreigbrief vinden van de groepering Saraya al-Jihad, waarin u van collaboratie beschuldigd werd. Diezelfde avond nog zou u hiervan klacht indienen op het politiebureau van al-Sha'ab.

De volgende dag, op 5 april 2011, moest u niet gaan werken. Die avond had u net het huis verlaten om cola te halen toen een minibus met 8 gemaskerde mannen langs u heen reed. Vanuit de wagen zouden deze personen gedurende ongeveer 20 minuten uw huis met kalasnikovs beschieten en een granaat in uw kamer gooien. Zowel uw broer als uw stiefmoeder zouden als gevolg van deze aanval verwondingen oplopen, waarop u hen samen met uw vader onmiddellijk naar het ziekenhuis bracht. U en uw familie zouden die nacht in het ziekenhuis gebleven zijn en uw burens zouden u toen gebeld hebben met de boodschap dat gemaskerde mannen tweemaal naar u waren komen informeren in de wijk.

Op 6 april 2011 werden uw broer en stiefmoeder uit het ziekenhuis ontslagen. Zij keerden samen met uw vader terug naar huis, maar zelf besloot u van dan af aan steeds voor korte periodes bij vrienden te logeren. Gedurende anderhalve maand, tot ongeveer halfweg mei 2011, had u helemaal geen contact meer met uw familie. Toen u wel weer contact met hen opnam, vertelde uw vader dat ze in hun huis in al-Sha'ab op 8 april 2011 nog een tweede dreigbrief van Saraya al-Jihad ontvangen hadden. Uw vader zou daar diezelfde dag nog aangifte van gedaan hebben bij de politie. Enige tijd na de brief zouden ook uw ouders en broer het huis verlaten en hun intrek nemen bij een tante in al-Adhamiya.

Op 25, 26 en 27 oktober 2011 zou u opnieuw naar het politiekantoor van al-Sha'ab gaan in verband met uw probleem, met de bedoeling een uitkering te verkrijgen als ontheemde. Uw aanvraag zou echter geweigerd worden. U bleef ondergedoken, omdat u van uw vader en vrienden uit uw vroegere wijk hoorde dat men nog steeds naar u op zoek zou zijn. Uit vrees en omdat u in Bagdad geen normaal leven meer kon leiden sinds u ondergedoken leefde, zou u op 3 november 2011 Irak alleen verlaten. Op illegale wijze zou u vervolgens via Turkije doorreizen naar België waar u op 14 november 2011. Diezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart (dd. 19/02/2007); een kopie van uw nationaliteitsbewijs; een kopie van de woonstkaart op naam van uw vader; een kopie van de rantsoenkaart; een arbeidsbadge om toegang te hebben tot de beveiligde zone van Baghdad International Airport (zonder datum); een origineel attest van ontheemding (dd. 27/10/2011); een officiële kopie van uw gerechtelijk dossier (dd. 25 en 27/10/2011); 2 foto's (kleurenkopies); 2 originele sportkaarten (dd. 01/01/2004 en 01/03/2007); facturen van sportbenodigdheden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen. Volgens uw verklaringen zou u gevisieerd worden door de groepering Saraya al-Jihad, omdat ze u beschouwen als collaborateur vanwege uw werk op de Internationale Luchthaven van Bagdad (gehoorverslag CGVS 11 en 15).

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er omtrent uw werkzaamheden op de streng beveiligde locatie bij de luchthaven van Bagdad vragen rijzen. Toen u aanvankelijk gevraagd werd naar de toegangsprocedure tot de beveiligde zone waarin u werkzaam geweest zou zijn, verklaarde u achtereenvolgens de wagen te parkeren om vervolgens met een speciaal voertuig naar het gebouw van de luchthaven gebracht te worden, gevolgd door Iraakse en een Amerikaanse controlepost (gehoorverslag CGVS 8). Pas op het moment dat u gepeild werd naar de reden van het ontbreken van een geldigheidsvermelding op uw arbeidsbadge, het enig tastbare bewijs van uw werkzaamheden daar, komt u plots ook nog op de proppen met een irisscan aan het onthaal (gehoorverslag CGVS 19). Het niet eerder vermelden van deze veiligheidsvoorziening doet ernstige vragen rijzen, net als de gegevens op de door u neergelegde arbeidsbadge. Het eerste bevreemdende aan deze badge is de vermelding VVIP, waarvan u zelf verklaart dat dit staat voor Very Very Important Person. Uw verklaring dat VIP gebruikt werd voor al het personeel in het luchthavengebouw zelf en VVIP voor de meer uitgebreide beveiligde zone rondom het gebouw (gehoorverslag CGVS 19-20), kan echter niet overtuigen gezien een dergelijke vermelding doorgaans gehanteerd wordt voor personen die een bepaald aanzien genieten en als dusdanig recht hebben op bepaalde privileges die hen

onderscheiden van gewone burgers. Deze vermelding in de context van luchthavenpersoneel roept bijgevolg vragen op. Ten tweede is het eerder opmerkelijk dat er geen meer recente foto op het document in kwestie staat. In het kader van streng beveiligde zones lijkt het immers weinig waarschijnlijk dat de luchtvaartautoriteiten genoeg zouden nemen met een verouderde foto op een document dat gebruikt wordt ter identificatie. Het feit dat zowel op uw identiteitskaart als op uw nationaliteitsbewijs – beide ouder dan uw arbeidsbadge – een meer recente foto staat, draagt enkel bij tot deze vreemde vaststelling.

Voorts kunnen ook bij de andere documenten die u neerlegt ter staving van uw professionele activiteiten in voornoemde winkel ernstige bedenkingen gemaakt worden. Ten eerste bevatten ze geen enkel aanknopingspunt met de winkel in kwestie, laat staan op welke locatie deze zich zou bevinden. Integendeel zelfs, de facturen van producten die u aankocht voor de winkel (gehoorverslag CGVS 10) vermelden louter uw naam en als adres ofwel zeer algemeen 'Bagdad' of meer specifiek 'al-Sha'ab', dit is uw persoonlijk adres. Ten tweede komt de authenticiteit van deze kopies ernstig op de helling te staan door de vaststelling dat de data op deze documenten duidelijk overschreven werden, meer bepaald zelfs op zodanige wijze dat duidelijk wordt dat bepaalde oorspronkelijke cijfers gewijzigd werden. Aangezien dit op alle voorgelegde (kopieën van de) facturen vastgesteld werd, komt de bewijswaarde ervan danig in het gedrang. Tot slot zou u niet in het bezit zijn van het contract dat afgesloten werd met de verantwoordelijken op de luchthaven, aangezien enkel de naam van uw vennoot hierop staat (gehoorverslag CGVS 10). Evenmin kunt u op spontane wijze contactgegevens verschaffen van een officiële contactpersoon binnen deze strengbeveiligde zone om uw relaas te laten verifiëren (gehoorverslag CGVS 23). Behalve de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten plaatsen voornoemde vaststellingen dan ook uw algehele geloofwaardigheid in dit verband danig op de helling.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u ook de concrete problemen waarmee u als gevolg van uw professionele activiteiten te kampen zou hebben geenszins aannemelijk heeft kunnen maken. Een eerste reden hiervoor betreffen uw vage verklaringen omtrent de groepering door wie u geviseerd zou worden en vooral hoe zij uw werkzaamheden achterhaald zou hebben. Zo verklaart u geviseerd te worden door Saraya al-Jihad, een groepering die in uw wijk actief zou zijn, maar waar u desondanks maar vaagweg over kunt vertellen dat ze 'mensen vermoorden en tegen de Amerikanen zijn' (gehoorverslag CGVS 17). Voor een groepering die openlijk actief is in uw wijk is het bovendien opmerkelijk dat haar leden u totaal onbekend zouden zijn en vooral dat zij enkel gemaskerd zouden opereren, zelfs om zich bij buurtbewoners naar u te informeren (gehoorverslag CGVS 15). Nog opmerkelijker echter is hoe deze groepering en haar leden achter uw werkzaamheden gekomen zijn. U verklaart immers meermaals dat enkel uw familie hiervan op de hoogte was (gehoorverslag CGVS 11 en 15) en heeft bijgevolg absoluut geen idee hoe dit dan toch gebeurd zou zijn (gehoorverslag CGVS 16). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u steeds bewust en voorzichtig met deze informatie omsprong. Zo lichtte u zelfs de politie hier niet over in toen u naar aanleiding van de eerste dreigbrief aangifte ging doen (gehoorverslag CGVS 11). Verder zou de aanslag op uw huis volgens uw verklaringen de ene keer 20 minuten en de andere keer 1 minuut of 30 seconden geduurd hebben (gehoorverslag CGVS 11 en 14).

Behalve uw vage verklaringen dient ook vastgesteld te worden dat u ook hier weer geen overtuigende bewijsstukken heeft neergelegd om uw relaas te staven. Zo legt u enkel een officiële kopie neer van uw gerechtelijk dossier, waarbij opnieuw een aantal kritische bedenkingen geformuleerd kunnen worden. Eerst en vooral staven deze documenten op geen enkele wijze uw verklaringen over de meerdere contacten die zowel u als uw vader met de politie gehad zouden hebben. Het dossier bevat immers geen enkel document dat in april 2011, de maand dat uw problemen zich stelden, opgesteld werd. In de documenten ontbreekt meer precies uw aangifte van de eerste dreigbrief op 4 april 2011 (gehoorverslag CGVS 11), het verslag dat op de dag van de aanslag werd opgemaakt door een politieagent in het ziekenhuis om het vervolgens over te maken aan het politiekantoor van al-Sha'ab (gehoorverslag CGVS 15) en de aangifte die uw vader deed op 8 april 2011 naar aanleiding van een tweede dreigbrief op uw thuisadres (gehoorverslag CGVS 15-16). In het kader van uw ontheemding had die tweede dreigbrief nochtans een belangrijk argument kunnen zijn voor uw aanvraag. Van al deze feiten is echter geen spoor terug te vinden in de door u neergelegde gerechtelijke documenten, hetgeen toch wel opmerkelijk is aangezien u en uw vader de dreigbrieven telkens op het politiebureau achtergelaten zouden hebben (gehoorverslag CGVS 13 en 16), waardoor u ze op het gehoor zelf niet zou kunnen neerleggen. Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat u ook geen medische attesten neer kon leggen om de ziekenhuisopname van uw broer en stiefmoeder te staven, hoewel u zelf verklaart dat mensen die naar spoedgevallen gaan in principe een intake care report krijgen. U verwijst voor de bevestiging hiervan naar de politiebureaumenten (gehoorverslag CGVS 15), waarin vreemd genoeg echter enkel melding wordt gemaakt van de lichte verwondingen van uw broer terwijl er over uw stiefmoeder met geen woord wordt gerept. Tot slot is het toch wel opmerkelijk

dat u op een eerdere vraag van het al-Sha'ab politiekantoor om u aan te melden niet in zou gaan uit vrees dat 'iemand van het politiekantoor u zou vermoorden' (gehoorverslag CGVS 13), terwijl een dergelijke vrees u in oktober 2011 blijkbaar niet langer zou weerhouden om een beroep te doen op datzelfde politiebureau met het oog op een uitkering (gehoorverslag CGVS 14).

Tot slot heeft u geen enkel overtuigend argument aan kunnen brengen waarom u zich niet elders in Bagdad zou kunnen vestigen om aan een eventueel lokaal probleem te ontkomen. Volgens uw verklaringen zouden uw familieleden sindsdien geen concrete problemen meer gekend hebben. Sinds ze van de sjiitische buurt al-Sha'ab naar de overwegend soennitische buurt al-Adhamiya verhuisden, zou de situatie voor hen zelfs kalmer zijn (gehoorverslag CGVS 4-5). Uw verdere verklaring dat uw vader toch nog naar zijn werk gevolgd zou worden, waar hij –opnieuw door gemaskerde mannenuitgevraagd zou worden over u (gehoorverslag CGVS 21), doet bijgevolg opnieuw vragen rijzen omtrent de plausibiliteit ervan. Bovendien blijkt ook uw vrees om naar eender welke soennitische buurt te verhuizen, omdat men u daar zou wantrouwen aangezien u als soenniet zo lang in een sjiitische buurt heeft gewoond (gehoorverslag CGVS 21), nergens op gestoeld. Er dient immers vastgesteld te worden dat u na uw problemen in april 2011 nog meer dan 6 maanden in Bagdad zou blijven, zonder verdere incidenten. Hoewel u verklaart regelmatig van adres veranderd te zijn en steeds binnen gebleven te hebben (gehoorverslag CGVS 3 en 18), is het toch wel opmerkelijk dat u zich in oktober 2011 maar liefst 3 dagen probleemloos naar de al-Shaab wijk kon begeven om formaliteiten in orde te brengen met het oog op een financiële uitkering. De vaststelling dat u uw leven op het spel zou zetten met het oogmerk van financieel gewin, ondermijnt immers de ernst van uw vrees die uiteindelijk aanleiding gegeven zou hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Zelfs indien nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gecatalogeerd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Baghdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en

leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw originele identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de woonstkaart en kopie van rantsoenkaart bevatten louter informatie over uw identiteit en herkomst. De foto's bevatten geen aanknopingspunten met betrekking tot wiens eigendom het gefotografeerde huis of auto zijn noch over het moment waarop ze genomen werden, waardoor hun bewijswaarde relatief is. Uw arbeidsbadge, de facturen van sportproducten alsook het gerechtelijke dossier werden hierboven reeds besproken. Hetzelfde geldt voor het attest van ontheemding dat deel uitmaakt van het gerechtelijke dossier dat door de politie aan het Ministerie van Ontheemden en Gedeporteerden werd overgemaakt. De sportbadges hebben geen enkele invloed op uw aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. In hoofddorde vraagt verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) te erkennen. In subsidiaire orde meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 moet worden verleend.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker kopie van de medische attesten van de ziekenhuisopname van zijn stiefmoeder en broer.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) vragen rijzen omtrent zijn werkzaamheden op de streng beveiligde locatie bij de luchthaven van Bagdad daar hij, gevaagd naar de toegangsprocedure tot de beveiligde zone waar hij werkzaam geweest zou zijn, aanvankelijk geen melding maakte van een irisscan aan het onthaal, het bevreemdend is dat op zijn arbeidsbadge VVIP, waarvan hij verklaart dat dit staat voor *Very Very Important Person*, vermeld wordt en het tevens opmerkelijk is dat er een verouderde foto op het document in kwestie staat, (ii) ook bij de andere documenten die hij neerlegt ter staving van zijn professionele activiteiten in de sportwinkel binnen de beveiligde zone van de Internationale Luchthaven van Bagdad ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) hij, gelet op zijn vage verklaringen omtrent de groepering door wie hij geviseerd zou worden en omtrent de manier waarop zij zijn werkzaamheden achterhaald zouden hebben alsook het feit dat hij ook hieromtrent geen overtuigende bewijsstukken heeft neergelegd zoals wordt toegelicht, ook de concrete problemen waarmee hij als gevolg van zijn professionele activiteiten te kampen zou hebben geenszins aannemelijk heeft kunnen maken, (iv) hij geen enkel overtuigend argument heeft kunnen aanbrengen waarom hij zich niet elders in Bagdad zou kunnen vestigen om aan een eventueel lokaal probleem te ontkomen, (v) zelfs indien nog geloof kan

worden gehecht aan zijn verklaringen, quod non, dient te worden opgemerkt dat de door hem aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gecatalogeerd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de door hem aangebrachte documenten niet van dien aard zijn dat zijn bovenstaande appreciatie inzake zijn asiëldossier kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Verzoeker betoogt dat enige eventuele ongeloofwaardigheid van de verklaringen die hij aflegde ter staving van zijn professionele activiteiten voortvloeit uit een ongenuanceerde interpretatie van de door hem verstrekte informatie. Hij voert aan dat het niet onlogisch is dat het contract betreffende de door hem als medevennoot uitgebate winkel enkel op naam van zijn vennoot staat daar de winkel al enige tijd open was alvorens hij door zijn vriend werd uitgenodigd om medevennoot te worden en het contract aldus in alle waarschijnlijkheid alleen door de oorspronkelijke vennoot werd afgesloten en ondertekend. Dit verklaart volgens verzoeker ook waarom hij niet in het bezit is van dit contract, dat deel uitmaakt van de boekhouding van de winkel en niet van zijn persoonlijke boekhouding. Verder meent verzoeker dat het ontbreken van enige geldigheidsvermelding op zijn veiligheidsbadge geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn professionele activiteiten omdat deze gegevens opgeslagen lagen in de elektronische chip van de badge. Met betrekking tot de vermelding VVIP op deze badge, waaromtrent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen argumenteert dat dit een term is die normalerwijze gehanteerd wordt voor personen die recht hebben op bepaalde privileges en zich daarmee onderscheiden van anderen, voert verzoeker aan dat hem na het indienen van een uitgebreid identificatiedossier, het privilege werd verleend om het terrein van de luchthaven te betreden met een eigen voertuig en zonder begeleiding.

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er niet in het minst in te overtuigen en gaat hij voorbij aan de vaststelling dat hij incoherente verklaringen aflegde over de toegangsprocedure tot de beveiligde zone van de Internationale Luchthaven van Bagdad, waar hij werkzaam zou zijn geweest. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoeker, gevraagd naar de toegangsprocedure tot de beveiligde zone waarin hij werkzaam zou zijn geweest, aanvankelijk geen melding maakte van een irisscan aan het onthaal en hij dit pas aanhaalde op het moment dat hij gepeild werd naar de reden van het ontbreken van een geldigheidsvermelding op zijn arbeidsbadge, het enig tastbare bewijs van zijn werkzaamheden daar (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9 en p. 19). Met betrekking tot deze badge worden in de bestreden beslissing overigens terecht vraagtekens geplaatst bij de vermelding VVIP, waarvan verzoeker verklaart dat dit staat voor *“Very Very Important Person”* (administratief dossier, stuk 4, p. 19). De uitleg in het verzoekschrift dat hij de status van *“Very Very Important Person”* genoot daar hem het privilege werd verleend om het terrein van de luchthaven te betreden met een eigen voertuig en zonder begeleiding, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad leest immers in het gehoorverslag als volgt: *“(…) Ik kan niet door heel de luchthaven rondlopen, ik heb een bepaalde route die ik moest volgen. De plaatsen waar ik naartoe mocht gaan. (...) Waar had u allemaal toegang toe? Ik mocht niet naar die plaatsen gaan, want er waren interne checkpoints. Hier had u controleposten (op alle pijlen), maar ik vernam dat van klanten die daar werkten eigenlijk. (...) Zo*

ongeveer dat er een speciale poort was die voorzien was voor personeel van de Ambassades en ze hadden ook een speciale badge, maar mijn badge gaf me geen recht om naar die plaatsen te gaan (...) Mijn laatste badge die ik kreeg was een witte badge, met mijn badge mocht ik met een auto binnenrijden. (...) Ik had de auto nodig voor de winkel, ik ging de goederen en materialen houden, daarom had ik die badge nodig.” (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Gelet op deze verklaringen, waaruit blijkt dat verzoeker een zeer beperkte bewegingsvrijheid genoot in de beveiligde zone, kan bezwaarlijk worden gesteld dat hij als een “Very Very Important Person” werd beschouwd. Dit klemmt des te meer daar verzoeker, gevraagd wie er allemaal als “very very important” werd beschouwd, verklaarde “Mensen die winkels hebben of generalen ofzo, maar precies weet ik het niet. Of mensen die verantwoordelijk zijn? Very very important is voor mensen die een speciale route mogen gebruiken, waar niet veel controle is.” (administratief dossier, stuk 4, p. 19). Deze vermelding op verzoekers arbeidsbadge doet dan ook de nodige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van dit document. Het ontbreken van enige geldigheidsdatum op de badge, waar noch de datum waarop de kaart werd afgeleverd, noch de datum waarop ze verloopt wordt vermeld, draagt bij aan deze appreciatie. De beweringen dat de gegevens van afgifte en geldigheid allemaal in het systeem zitten (administratief dossier, stuk 4, p. 19), dan wel dat deze gegevens opgeslagen lagen in de elektronische chip van de badge, kunnen niet overtuigen daar op deze manier de geldigheid van de badge aan de controleposten niet op zicht kan worden geverifieerd. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de luchthaven van Bagdad voorzien is van strenge veiligheidsvoorschriften zodat niet aannemelijk is dat een werknemer/eigenaar van een winkel delen van de luchthaven kan betreden zonder in het bezit te zijn van een badge waarvan onmiddellijk kan worden waargenomen dat de persoon toestemming heeft voor toegang.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht ernstige twijfels worden geuit over de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn professionele activiteiten in een sportwinkel binnen de beveiligde zone van de Internationale Luchthaven van Bagdad, meer bepaald de facturen van sportbenodigdheden. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker enkel kopieën voorlegt van deze documenten, die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Verder bevatten deze documenten geen enkel aanknopingspunt met de winkel in kwestie, laat staan op welke locatie deze zich zou bevinden. Integendeel, de facturen vermelden louter verzoekers naam en als adres ofwel zeer algemeen ‘Bagdad’ of meer specifiek ‘al-Sha’ab’, verzoekers persoonlijk adres. Tot slot blijkt dat de data op deze documenten duidelijk werden overschreven. Deze vaststellingen worden door verzoeker op generlei wijze betwist, noch brengt hij argumenten bij die de twijfels met betrekking tot de authenticiteit van genoemde documenten kunnen wegnemen. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoekers verweer dat het niet onlogisch is dat het contract van de uitgebate winkel niet op zijn naam staat, wijzigt niets aan de vaststelling dat hij geen enkel begin van bewijs indient dat hij medevenoot/partner is van een zaak op de luchthaven van Bagdad. Van een persoon die beweert medevenoot te zijn van een winkel mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij daar enig objectief bewijs kan van voorleggen.

2.5. Verzoeker stelt dat de concrete problemen waarmee hij te kampen heeft wel degelijk reëel zijn en het gevolg zijn van zijn professionele activiteiten. Hij herhaalt dat hij persoonlijk wordt gevisieerd door de groepering Saraya al-Jihad. Als bewijs hiervan haalt verzoeker de verschillende dreigbrieven aan die hij thuis ontving en waarin hij beschuldigd wordt van collaboratie met de Amerikaanse vijand omwille van zijn werkzaamheden op de Internationale Luchthaven van Bagdad en meer in het bijzonder omdat hij Amerikaanse soldaten als klant in zijn winkel verwelkomde. Hij wijst erop dat om dezelfde reden op 5 april 2011 zijn huis vanuit een minibus door gemaskerde mannen met Kalasjnikovs werd beschoten en dat door hen tevens een granaat in zijn kamer werd gegooid. Tijdens deze aanval liepen zowel zijn stiefmoeder als zijn broer verwondingen op door rondvliegende glasscherven. Ter staving van deze verwondingen voegt verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift fotokopie van de medische attesten van hun ziekenhuisopname. Voorts meent verzoeker dat het irrelevant is op welke wijze deze groepering zijn werkzaamheden zou hebben achterhaald. Dat hij maar “vaagweg” kan vertellen over de groepering waardoor hij bedreigd wordt, acht verzoeker niet onlogisch. Hij argumenteert in dit verband dat ook iedereen op de hoogte is van het bestaan van de Italiaanse en Russische maffia en weet dat deze (openlijk) actief zijn in bepaalde streken van Italië, respectievelijk Rusland, zonder dat dit daarom betekent dat men de leden van deze groeperingen kent. Tot slot voert verzoeker aan dat het feit dat de leden van Saraya al-Jihad gemaskerd opereren – wat verklaart waarom hij haar leden niet weet te identificeren – verscheidene redenen kan hebben, onder andere omdat zij op die manier hun

dreigementen fysieke kracht weten bij te zetten en de bevolking meer angst weten in te boezemen. In ieder geval acht verzoeker deze discussie, net zoals de mening van het Commissariaat-generaal hieromtrent, volledig irrelevant.

De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijk verweer in wezen niet verder komt dan het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnerwege, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

De argumentatie met betrekking tot de Italiaanse en Russische maffia ter verschoning van verzoekers nagenoeg volstrekte onwetendheid omtrent de groepering door wie hij gevisieerd zou worden, kan niet overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij over zijn belagers meer zou kunnen vertellen dan dat ze mensen vermoorden, tegen de Amerikanen zijn en bewapend en gefinancierd worden door Iran, wat overigens weinig aannemelijk is vermits Saraya al-Jihad een soennitische groepering is. Zijn gebrek aan kennis over waar deze organisatie voor staat en wie zij concreet bestrijden klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat de groepering Saraya al-Jihad actief was in zijn wijk. Gevraagd wat hij over deze groepering kon vertellen, stelde verzoeker echter niet te weten wie die mensen zijn, wat zij willen of van waar ze gekomen zijn. Evenmin kon hij verduidelijken wie door deze groepering vermoord werd en waarom. Hij maakte slechts op algemene wijze melding van het feit dat ze in zijn wijk soennieten hebben vermoord en hij noemde hierbij een zekere P., een Koerd, doch kon niet verduidelijken wanneer noch waarom P. werd vermoord (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Dat de leden van Saraya al-Jihad gemaskerd opereren, kan evenmin verklaren dat verzoeker niet kan toelichten waar deze groepering voor staat, noch dat hij amper informatie kan verstrekken over hun activiteiten en/of hun slachtoffers. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, legde verzoeker daarenboven uiteenlopende verklaringen af over de aanval op zijn woning (administratief dossier, stuk 4, p. 11 en p. 14).

Niet alleen slaagt verzoeker er niet in om zijn beweerde problemen met Saraya al-Jihad aannemelijk te maken aan de hand van coherente en geloofwaardige verklaringen, daarnaast wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker evenmin overtuigende stavingstukken bijbrengt ter staving van zijn relaas. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het door verzoeker neergelegde gerechtelijk dossier op geen enkele wijze zijn verklaringen aangaande de contacten die zowel hijzelf als zijn vader met de politie gehad zouden hebben, staft. Het dossier bevat immers geen enkel document dat in april 2011, de maand dat verzoekers problemen zich stelden, opgesteld werd. In het dossier ontbreekt meer precies verzoekers aangifte van de eerste dreigbrief op 4 april 2011, het verslag dat op de dag van de aanslag werd opgemaakt door een politieagent in het ziekenhuis om het vervolgens over te maken aan het politiekantoor van al-Sha'ab en de aangifte die zijn vader deed op 8 april 2011 naar aanleiding van een tweede dreigbrief op zijn thuisadres. Ook deze vaststellingen worden in voorliggend verzoekschrift niet betwist, noch wordt hiervoor enige verklaring geboden. Hetzelfde geldt voor de vaststellingen en overwegingen dat (i) in de door hem bijgebrachte politionele documenten enkel melding wordt gemaakt van de lichte verwondingen van zijn broer en er met geen woord wordt gerept over zijn stiefmoeder en (ii) het opmerkelijk is dat hij op een eerdere vraag van het al-Sha'ab politiekantoor om zich aan te melden niet in zou gaan uit vrees dat 'iemand van het politiekantoor hem zou vermoorden', terwijl een dergelijke vrees hem in oktober 2011 blijkbaar niet langer zou weerhouden om een beroep te doen op datzelfde politiebureau met het oog op een uitkering. Ook deze motieven van de bestreden beslissing blijven derhalve staande en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift nog op wijst dat hij een bekende sportman is, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan een blote bewering.

2.6. Het geheel van voorgaande vaststellingen volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met de groepering Saraya al-Jihad omwille van zijn werk op de Internationale Luchthaven van Bagdad.

De overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt hieromtrent als

volgt: “(...) Uw originele identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de woonstkaart en kopie van rantsoenkaart bevatten louter informatie over uw identiteit en herkomst. De foto's bevatten geen aanknopingspunten met betrekking tot wiens eigendom het gefotografeerde huis of auto zijn noch over het moment waarop ze genomen werden, waardoor hun bewijswaarde relatief is. Uw arbeidsbadge, de facturen van sportproducten alsook het gerechtelijke dossier werden hierboven reeds besproken. Hetzelfde geldt voor het attest van ontheemding dat deel uitmaakt van het gerechtelijke dossier dat door de politie aan het Ministerie van Ontheemden en Gedeporteerden werd overgemaakt. De sportbadges hebben geen enkele invloed op uw aanvraag.”, motieven welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genoemde stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de door verzoeker thans als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten vermogen niet de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Daargelaten de vaststelling dat het slechts fotokopieën betreft die geen waarborg bieden inzake authenticiteit daar algemeen geweten is dat fotokopieën met het nodige knip- en plakwerk makkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat deze documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals wordt voorgeschreven door artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dienvolgens worden de stukken in kwestie niet in overweging genomen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat zijn moeder en broer geen documenten hadden gekregen van hun opname in het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 4, p. 15) zodat het minstens opmerkelijk kan worden genoemd dat verzoeker er thans wél in slaagt dergelijke documenten neer te leggen.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich nog beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD” van 5 januari 2012) en de update van deze informatie zoals gevoegd aan de verweernota van 14 augustus 2012 (Subject Related Briefing “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD” van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Met de loutere opmerkingen dat België Irak nog niet heeft opgenomen op de lijst van veilige landen en dat uit het jaarverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat Irak de tweede plaats bekleedt in de top 10 van erkenningen van de vluchtelingenstatus en de eerste plaats in de top 10 van toekenningen van de subsidiaire beschermingsstatus, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie

waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusie zou zijn getrokken. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts niet dat hij behoort tot een van hoger genoemde risicogroepen tegen welke in toenemende mate doelgericht geweld wordt gepleegd. Zoals verzoeker zelf aanhaalt in het verzoekschrift wordt dit geweld eerder gericht tegen bepaalde groepen of beroepscategorieën (o.a. Amerikaanse en Iraakse veiligheidstroepen. Waar verzoeker betoogt dat hij omwille van zijn professionele activiteit op de Internationale Luchthaven van Bagdad – waar eveneens een deel van het Amerikaanse leger gestationeerd is waardoor hij geregeld Amerikaanse klanten over de vloer kreeg – door Saraya al-Jihad wordt geassocieerd met een beroepscategorie waartegen en/of waarop gericht geweld zich concentreert, herhaalt de Raad nogmaals dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde professionele activiteiten binnen de beveiligde zone van de Internationale Luchthaven van Bagdad, noch aan de problemen die hij als gevolg van deze activiteiten zou hebben ondervonden. Evenmin kan verzoekers profiel als “bekende sporter” volstaan om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, temeer verzoeker dit profiel met geen enkel begin van bewijs aantoon. Uit de voorgelegde sportbadges kan immers op generlei wijze worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk bekend zou zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport “Strategy for the Iraq Situation van januari 2007” en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB dd. 16 juli 2012, p. 30), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet vreemdelingenwet. Evenmin toont hij aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS